

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλῆς καὶ ἐκ τοῦ Οἰκογενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ . . . ὄρ. 8,— Ἐξάμηνος . . . > 4,60 Τετμήνησ . . . > 2,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος > > 5,50 Τετμήνησ > > 3,—</p> <p><i>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</i></p>	<p>ΕΚΔΑΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' παραδόντο τιμῆνται ἑκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὁδὸς Ἐλευθερίου ὄρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκειον.</p>
<p>Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἀυγούστου 1907</p>	<p>Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 38</p>

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΣΚ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

— Ἦνε δικές της ιδιοτροπίες αὐτές, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀγγέλω, καί, ξέρετε πολὺ καλά, ὅτι δὲν δέχονται συζητήσιν καὶ ἀντιλογίαν.

Κ' ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν ἢ καμαριέρα. Εἰς πολλὰς περιστάσεις ἡ Ἀνδρέα, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς εἰς τὸ δωμάτιόν της κατὰ τὴν ἀπουσίαν της, εἶχεν, ὅταν ἔφευγε, βαλμένο τὸ κλειδί ἀπλωσάτα εἰς τὴν τσέπην της

— Ἄλλου εἶδους ιδιοτροπία καὶ αὐτὴ! εἶπεν ὁ Γεράρδος ὑψώνων τοὺς ὤμους του.

Ἐπιπτα, ἐστάθη ἔμπρὸς εἰς τὴν θύραν τῆς δεσποινίδος Δεβουσύ, καὶ πλησιάζων τὰ χεῖλη του εἰς τὴν κλειδαρότρυπαν :

— Δεσποινίς Ἀνδρέα! Δεσποινίς Ἀνδρέα! αὐτοῦ εἶπε; ἠρώτησε, καθιστῶν ὅσον τὸ δυνατὴν ὑπόκρονον τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του.

Ἐχρειάζετο πραγματικῶς προσοχὴ διὰ νὰ μὴ ἀκουσθῇ ἀπὸ τὸν κ. Δεβουσύ διότι, ἂν, μὲ τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὴν ἐξασθένεισιν ποὺ εἶχεν ὁ ἄρρωστος, συνέβαινε νὰ μάθῃ τὴν ἀνεξήγητον ἀπουσίαν τῆς κόρης του, κίνδυνος ἦτο νὰ προκύβουσι δι' αὐτὸν σοβαρώταται συνέπειαι.

— Καλλίτερα θὰ εἶνε νὰ σπάσωμε τὴν κλειδαριά, συνέβουλευσεν ὁ Ἀνδρῆς, ποὺ εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὸν Γεράρδον εἰς τὸν ἐπάνω διάδρομον.

— Ἄν τὸ κάμωμεν αὐτὸ, ἡ δεσποινίς θὰ γίνῃ ἐξ ὠφρῶν ἅμα ἐπιστρέψῃ, παρετήρησεν ἡ Ἀγγέλω, ἢ ὅποια εἶχε τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν, ὅτι ἡ κυ-

ρία της εἶχεν ἀπλῶς ἀπουσιάσῃ διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ ὅτι ἀπὸ σιγῆς εἰς σιγὴν θὰ ἐπέστρεφε.

— Τόσον τὸ χειρότερον! ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὴν εὐθύνην, — διεκήρυσεν εὐθαρσῶς ὁ γέρον ὑπρέτης.

Κ' ἐπῆγε νὰ φέρῃ ἓνα βιθολόγον, ἀφοῦ δὲ ἐπέτυχεν νὰ σπρώξῃ τὴν κλειδαριάν πρὸς τὰ μέσα, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ἀνδρῆν καὶ τὴν ὑπρέτριαν.

Ἐν καὶ μόνον βλέμμα εἰς τὸ δωμάτιον ἤρκεσε διὰ νὰ τοὺς πληροφορήσῃ, ὅτι ὄχι μόνον τοῦτο ἦτο κενόν, ἀλλ' ὅτι δὲν εἶχε κἄν κοιμηθῇ ἡ δεσποινίς Ἀνδρέα

ἐκεῖ μέσα τὴν προηγουμένην νύκτα . . .

Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ κατάπληξις καὶ ἡ ἀπελπισία, ποὺ ἐκυρίευσεν ἀμέσως ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ! Χωρὶς τὴν εὐστάθειαν καὶ τὴν ἐνεργητικότητά τοῦ Γεράρδου, χωρὶς τὴν ἐπιβολήν, τὴν ὅποιαν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ ἐπὶ τῶν ἄλλων, ἢ βοήθ. τῶν θρήνων των θὰ ἔφθανεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ κ. Δεβουσύ. Ὁ καλὸς ὑπρέτης ἔστειλεν ἀμέσως κάτω εἰς τὸ μαγειρεῖον ὅλους ὅσοι δὲν εἶχαν κερμίδων ἐργασίαν εἰς τοὺς διαδρόμους ἐπάνω, καὶ ὑπεχρέωσε τὴν Ἀγγέλω νὰ ἐξακριβώσῃ μῆπως ἡ δεσποινίς ἀναχωροῦσα ἀπὸ ἐκεῖ εἶχε συμπαραλάβῃ τίποτε πράγματα, ἀπὸ τὴν ἐξαφανίσιν τῶν ὁποίων θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ συμπεράνῃ ἂν θὰ ἦτο ἢ ὄχι μακρὰ ἢ ἀπουσία της.

Ἡ ὑπρέτρια μὲ πολλὴν προσοχὴν ἐζήτησε τὰ πάντα εἰς τὸ δωμάτιον κ' ἐβεβαιώθη, ὅτι μίᾳ βαλίττᾳ καὶ διάφορα ἀντικείμενα ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἀνδρέαν, ἔλειπαν.

Ἀμφιβολία δὲν ἔχωροῦσε πλέον. Ἡ δεσποινίς Δεβουσύ εἶχεν ἐγκαταλείψῃ τὸ σπιτι τοῦ πατέρα της μὲ ἀπόφασιν καμωμένην, διότι εἶχε προπαρασκευάσῃ τὴν ἀναχώρησιν της καὶ εἶχε λάβῃ τὰ μέτρα της, διὰ νὰ μὴ ἀνακαλυφθῇ ἀμέσως ἡ ἐξαφάνισις της. Ὅσον δὲ παράδοξος καὶ ἂν ἦτο αὐτὴ ἡ ἐξαφάνισις, ὅσον μυστηριώδῃ καὶ ἂν ἦσαν τὰ αἰτιατά της, ἐπὶ τέλος αὐτὸ ποῦ ἔκαμεν ἦτο προτιμότερον καὶ δι' αὐτὴν καὶ δι' ὅλους τοὺς ἄλλους, παρὰ ἂν εἶχε γαθῆ εἰς κανένα ἐρημικὸν περίπατον, εἰς τὰ βουνά, — ὅπως ὁ Γεράρδος εἶχε φοβηθῇ κατ' ἄρχας.

Ποῦ ὅμως νὰ εἶχε μεταβῇ;

Ἦτο τὸ τρίκυκλον τῆς Ἀνδρέας... (Σελ. 298, στ. α')

ΕΛΕΦΑΝΤΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Σ' ένα μεγάλο και ωραίο νησί του Ινδικού Ωκεανού, όπου οι μπανάνες έχουν εκατό στη δεκάρα—πιά φτηνά κι' από τις μπάνιες—και οι χουρμάδες χάρισμα... σ' ένα λοιπόν μακρινό νησί εξούσανε, μιά φορά κ' έναν καιρό, ένας μεγάλος-μεγάλος ελεφάνταρος, κ' ένα μικρό-μικρό ποντικάκι. Και ήτανε καλοί κι' αγαπημένοι φίλοι.

Κάθε δειινό, την ώρα που βασιλεύει ο ήλιος, ο ελεφάνταρος επήγαινε στην άκρογιαλιά, κοντά στο μεγάλο δάσος με τις χουρμαδιές, κ' εκαθότανε επάνω στα χορταράκια.

— Ποῦ είσαι, ποντικάκι; έλεγε.

Τσοῦπ! έπετιώτανε τὸ ποντικάκι ἀπὸ τὴν τρυπούλά του κ' ἐρχότανε νὰ καθήσῃ κοντά του.

«Μία πονηρή νεραϊδόουλα ἐγλύστρησε...» (Σελ. 300, στ. 6').

— Οὐφ! Έλεγε ὁ ελεφάνταρος, ἐγὼ εἶμαι παραπολύ μεγάλος, παραπολύ χοντρός δὲν μπορῶ νὰ κάνω βήμα, χωρὶς νὰ μὲ δῇ ὁ κόσμος. Πὼς ἤθελα νὰ εἶμαι μικρός-μικρός... νά, σὰν κ' ἐσεῖνα, τοσουλάκης.

Καὶ τὸ ποντικάκι ἐστεκότανε, κ' ἐκούτταζε τὸν πελώριο φίλο του, καὶ τὰ μικρὰ ματάκια του ἐγυαλίζανε ἀπὸ τὴν πολλή του ζήλεια.

— Ἀχ! Έλεγε, δὲν ἦτανε νὰ εἶμαι κ' ἐγὼ μεγάλος καὶ χοντρός σὰν κ' ἐσεῖνα! Εἶμαι τόσο μικρούλαξης τώρα, ὥστε κανένας δὲν μὲ λογαριάζει, κανένας δὲν γυρίζει νὰ μὲ δῇ, ἅμα τρέχω στὰ βρομάκια τοῦ δάσους. Τόσο μάλιστα, ποῦ φοβοῦμαι μήπως μὲ πατήσουνε, ἀπὸ ἀπρσεξία... Ἀχ! Πὼς σὲ ζηλεύω, καϊμένε!

— Ἔτσι ὁ ένας ἐξήλεσε τὴν τύχη τοῦ ἀλλουνοῦ.

Ἐνα βράδυ λοιπόν, ποῦ τοὺς εἶχε πᾶρη ὁ ὕπνος καὶ τοὺς δυοῖ, ἐπάνω στὰ χορταράκια, καὶ τὸ ἀεράκι, ποῦ φυσούσε στὲς χουρμαδιές τοὺς ἐναννοῦριζε γλυκά, ἔγινε κἀτι τι, ποῦ αὐτοὶ δὲν τὸ εἶδαν, οὔτε σ' ὄνειρό τους.

Μιά πονηρὴ νεραϊδοῦλα ἐγλύστρησε ἐπάνω σὲ μίαν ἀκτίνα τοῦ φεγγαριοῦ, καὶ κατέθηκε στὸ νησί. Στὸ δεξιὸ της χέρι ἐκρατοῦσε ἕνα χρυσοῦ ραβδῆκι. Τὸ ἐκούνησε ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ ἐπάνω στὰ κεφάλια τῶν δυο φίλων, εἶπε δυο-τρὶα λόγια μαγικά, καὶ ὥστερα, ἐσκαρφάλωσε πάλιν ἐπάνω στὴν ἀκτίνα τοῦ φεγγαριοῦ, καὶ λιγωμένη ἀπὸ τὰ γέλια, ἐπέταξε στὸν ἄερα.

— Χά! χά! χά! χά!

(Ἔπειτα συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Τὸ θηρίον ἐμεινεν ὀλίγας στιγμὰς ἀκίνητον, μὲ τὸ αἱματοβαμμένον πόδι του στηρηγμένον ἐπάνω εἰς τὸ θῦμά του, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ ἔφευγεν ἀπὸ τὲς κόκκινες βρυσούλες τῆς πληγῆς του...

Ὁ ἥλιος ἔδεν ἐφλόγιζε μὲ τὴν λάμψιν του τὸν κάμπον, κ' ἐχρωμάτιζε τὴν τρομακτικὴν ἐκείνην σκηνὴν μὲ τὰς τελευταίας ἀκτῖνάς του. Ἀκατάδεκτος, καλοχορτασμένος ἀπὸ πρῖν, ἱκανοποι-

μένος μὲ τὴν σφαγὴν ποῦ ἔκαμεν, ὁ λέων ἐστρεψε τὴν ράχιν, ἀπεμακρόνη ὀλίγα βήματα, κ' ἔπειτα ἐξηφάνισθη εἰς τὸν πυκνὸν λόγγον...

Τότε πλέον οἱ Βανουαῖοι ἐσκευασαν γύρω εἰς τὸν βασιλέα των.

— Ὑθών! ἐψιθύρισε μὲ ἄσθενη φωνὴν ὁ πληγωμένος.

Δύο πολεμιστὰὶ ἀνεσῆκωσαν τὸν μικρὸν Βρετόνον εἰς τὰ χέρια των καὶ τὸν ἔδειξαν πρὸς τὸ θρωϊκὸν ἀγόρι.

— Ἐσώθη! ἐτραύλισαν μὲ ἄσθενη πνοὴν τὰ χεῖλη τοῦ δυστυχοῦς Ἰανού.

Καὶ, ἀπέναντι εἰς τὸν ἥλιον, τοῦ ὁποίου τὰ ὀλοπύρφουρα πέπλα τοῦ ἑλάμπρουαν τὴν ἀγωνίαν τῆς θαντῆς του, ἀπέθανε βασιλεὺς ὁ Ἰανός, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ ζῆσῃ ἀτιμῶς καὶ ἐπιλοκός, — ἀπέθανε θῦμα ἐνὸς ἄλλου ἰσχυροτέρου βασιλέως, τοῦ γηραιοῦ θηρίου μὲ τὴν μακρὰν χαιτην, τὸ ὁποῖον εἶχε κάμη θεόν του ὁ λαός του, διότι τὸ ἔδλεπεν ἰσχυρὸν καὶ δὲν ἐγνωρίζεν ὅτι ἡ ἀληθινὰ θαυμαστὴ δύναμις ἦτο ἡ δύναμις τοῦ μικροῦ βασιλέως του! Τὸ ἀγόρι ἐκεῖνο, διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀδελφόν του Ὑθών καὶ νὰ σεβασθῇ τὰς δεισιδαιμονίας τῆς φυλῆς του, εἶχε προσφερθῆ ἑκούσιον ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν ἱερὸν λέοντα...

Διότι δὲ ἡ μνήμη τοῦ κυριάρχου των ποῦ ἀπέθανεν ὡς ἦρος ἔμενε προσφιλεῖς εἰς αὐτοὺς, οἱ Βανουαῖοι εἶπαν διὰ τὸν Ὑθών:

«Αὐτὸς ἔχει βραχὴ μὲ τὸ αἷμα τοῦ Ἰανού» ἡ φυχὴ τοῦ μεγάλου ἀρχηγού μας εἰς αὐτὸν ἐπήγε. Αὐτὸς εἶνε ὁ νέος βασιλεὺς μας!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Πένθιμος ἀγρυπνῶν.—Μία ἐμφάνις.—Κηδεῖα βασιλέως.—Σκιάβος τῶν ὑπνηκόντων.—Δὲ μεταμορφώσεις ἐνὸς κελίμου κίβωτου.—Ὅποιος παρατρώγει, χάνει τὸ... ἀποκλῖνητω!—250 μιλίμετρα τὴν ὄραν.—Κράτει!

Εἰς τὴν βασιλικὴν κότλαν ὁ Ἰανὸς ἀναπαύεται ἐπάνω εἰς τὴν νεκρικὴν κλίνην του, — ἐν εἶδος ἐπιμήκουσ κίωτιου ἀπὸ συμπαγῆ χρυσῶν, τὸ ὅποιον εἶνε λιθοκόλλητον μὲ πολυτίμητα πετράδια καὶ στρωμένον μὲ λαμπρότατα γουναρικά. Λαμπάδες ἀπὸ ἀρωματισμένον κηρὸν καίονται ἄφθονοι ὀλόγυρα εἰς τὴν κοίτην ἐκείνην καὶ ρίπτουν τὴν κόκκινην λάμψιν των εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νεκροῦ, τοῦ ὁποίου τὰ βλέφαρα ἔχουν κλεισθῆ ἀπὸ τὰ εὐλαβῆ χέρια τῆς Σέννας.

Ὁ μικρὸς βασιλεὺς εἶνε στολισμένος μὲ τὰ πλουσιώτερα φορέματά του, — μίαν περισκελίδα καὶ ἕνα χιτώνα ἀπὸ κόκκινον μεταξωτόν, ὀλοκέντητον μὲ χρυσὰ κλαδιὰ καὶ στολισμένον μὲ διαμάντια. Ἡ δὸρά τοῦ λεοντιδέως, τὸ ὀμοίωμα τοῦ ἱεροῦ θηρίου, εἰς τὸ ὁποῖον προσφέρθη θῦμα, εἶνε ἀπλωμένη ἐπάνω

εἰς τὸ ὄνυχοφαγώμενον στήθος του, καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς, μὲ τὴν θηριώδη ἔκφρασιν, προσφάσει τὸ παγερὸν πλεὸν πρόσωπον τοῦ παιδιοῦ καὶ φαίνεται σὰν νὰ τὸ φοβερίζῃ.

Τὰ φατνώματα τοῦ δωματιοῦ εἶνε σκεπασμένα μὲ πολύχρωμα φαθωτὰ καλύμματα διαφόρων σχεδίων τὸ ἕδαφος στρωμένον μὲ ἐν εἶδος ἀδιαβρόχου ἐρυθρῶς λιθοκονίας, εἶνε καὶ αὐτὸ σκεπασμένον μὲ δέρματα θηρίων. Εἰς τοὺς τοίχους εἶνε κρεμασμένα διάφορα ὄπλα, τουφέκια, δόρατα, πιστόλια καὶ χαλιὰ δόντες ἐλεφάντων.

Τρεῖς ἄνθρωποι μόνον ἀγρυπνοῦν πλησίον τοῦ νεκροῦ, καὶ πρῶτος ὁ Ὑθών Κλοαρέκ, ὁ νέος βασιλεὺς τῶν Βανουαίων. Τὸν ἐξέλεξε ὁμοθύμως ὁ λαός, καὶ αὐτὸς εἶνε ἠναγκασμένος νὰ ὑποκύψῃ, προσωρινῶς τοῦλάχιστον εἰς τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ, ποῦ ἐπιμένει εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ φυχὴ τοῦ Ἰανού ἀνέζησεν εἰς τὸ σῶμα τοῦ μικροῦ ξένου.

Ἡ λύπη τοῦ δυστυχομένου μικροῦ εἶνε σπαρακτικὴ κλαίει, φωνάζει τὸν φίλον του, ἀγωνίζεται νὰ θερμάνῃ μὲ τὰ φιλιὰ τοῦ τῶ γωμμένου πρόσωπον τοῦ ἦρωος, διὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου θεωρεῖ αἴτιον τὸν ἑαυτὸν του. Ἡ ἀπελπισία του ἀνησυχεῖ τοὺς φίλους του, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἐδόθη, μ' ὄλας τὰς παρακλήσεις των, ἡ ἀδειὰ ν' ἀγρυπνήσουν μαζί του τὴν νύκτα παρὰ τὸ λείψανον. Ἀπὸ τὴν ἰδικὴν των λύπην ἐννοοῦν τὴν λύπην τοῦ Ὑθών ἀυτοῦ, διὰ καμμίαν ἀφροσύνην δὲν δύναται νὰ κατηγορήσῃ τὸν ἑαυτὸν του εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, ὑποφέρει ὅμως τόσο πολύ, διότι εἰς τὸν χαμῶν τοῦ Ἰανού χρεωστῆ τὴν σωτηρίαν του.

Μαζὶ μὲ τὸν Ὑθών ἀγρυπνοῦν ἡ Σέννα καὶ ὁ θεός τῆς, ἀδάκρυτοι καὶ οἱ δύο, ζωντανὰ ἀγάλματα τοῦ πόνου. Ἀγαποῦσαν τόσο πολύ τὸν μικρὸν των Ἰανόν, τὸν μικρὸν των βασιλέα, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Μέγας Ἀρχηγός εἶχε θεμελιώσῃ τόσον ὠραιὰς ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον τῆς φυλῆς του καὶ τὸν προητοίμαζε μὲ τόσην ἐπιμέλειαν διὰ τὸ ἔργον τοῦ ἐκπολιτιστοῦ ἐνὸς λαοῦ, τοῦ ἀναστυλωτοῦ ἐνὸς διεσπασμένου βασιλείου καὶ ἐκείνη ἡ βασιλοπούλα, ποῦ δὲν εἶχεν ἄλλην στοργὴν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον παρὰ διὰ τὸν ἀδελφόν τῆς, τὸν μεγαλωμένον, καὶ ἀναθρεμμένον, ὅπως αὐτή, κατὰ τρόπον τόσον διαφορετικὸν παρὰ οἱ ὑπήκοοί των, ὥστε μόνος αὐτός καὶ αὐτὴ εἶχαν τὰς ἰδίας ἰδέας καὶ τὰ ἴδια αἰσθήματα, ὥστε δὲν ἐζούσαν αὐτὴ παρὰ διὰ τὸν ἀδελφόν τῆς!

Ἀπ' ἔξω, ἀνηγοῦσαν τὰ μυρολόγια τῶν Βανουαίων, ποῦ ἔψαλαν τὰ ἐγκώμια τῶν ἀρετῶν τοῦ νεκροῦ καὶ τῆς ἐνδόξου

τελευτῆς του καὶ μέσα εἰς τὸν νεκρικὸν θάλαμον, κανεὶς ἄλλος θόρυβος παρὰ ὁ μακρινὸς ἦχος τῶν ἐπηκηδείων ψαλμῶν καὶ οἱ λυγμοὶ τοῦ Ἑθών...

Ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ θαλάμου, ὅπου ὁ φωτισμὸς ἦτο ἀμυδρός, ἀνεφάνη ἔξαφνα μίαν σκιά, ἐβόδισε σιγῆλῃ εἰς τὴν χρυσὴν κλίνην καὶ ἦλθε νὰ σκύψῃ ἐπάνω εἰς τὸ νεκρὸν σῶμα, ἀποκρύπτουσα μέγας τοῦ φωτός τῶν λαμπάδων ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ μικροῦ Κλοαρέκ, ὅστις τότε ὕψωσε μηχανικῶς τὰ βλέμματα.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν δερματίνην προσωπίδα ἦτο ἐκεῖ. Μὲ ἐλαφρὰν χεῖρα ἀπεκάλυψε τὸ αἰμόφυρτον στήθος τοῦ μικροῦ βασιλέως καὶ, ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα, χωρὶς νὰ βγάλῃ τὴν προσωπίδα του, ἐστάθη κ' ἐκούτταζε προσεκτικὰ τὴν φρικώδη πληγὴν.

Βαθὺς ἀναστεναγμῶς ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἔκλεισε πάλιν ἐπὶ τοῦ στή-

θους τοῦ νεκροῦ τὸν μεταξωτὸν χιτώνα, ἔσυρεν εἰς τὴν προτέραν θέσιν τῆς τῆν δορᾶν τοῦ λεοντιδέως, καὶ ἔπειτα ἔπιασε μὲ τὰ δύο του δυνατὰ χέρια τὴν δεξιάν τοῦ νεκροῦ καὶ τὴν ἐκράτησεν ὀλίγον.

Ἡ Σέννα ἡ ὁποία δὲν εἶχεν ἀκόμη οὔτε λέξι προσέφη ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ συνέθη τὸ δυστύχημα, ἐσηκώθη ὀρθῇ καὶ ὤρμησε νὰ πῆσῃ εἰς τὰ πόδια τοῦ ξένου, καὶ μὲ τὰ δάκτυλα ἐνωμένα, μὲ τὰ κυρτωθῆ μάτια τῆς ἐπάνω του προσηλωμένα, τὸν ἐξώρισε ν' ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν ζωὴν τὸν νεκρὸν ἀδελφόν τῆς.

Ἦενώησε τότε καὶ ὁ Ὑθών ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο ὁ Ἀρχὼν τοῦ Πυρός, τὸ ἰσχυρὸν ἐν μὲ τὴν ἀλάνθαστον ἐπιστήμη, καὶ ἐκυριεύθη ἀπὸ τρελλὴν ἐλπίδα.

— Κύριε, ὦ! κύριε! — ἐφώνησεν, ἐνθ' ἐπιάνετο ἀπὸ τὰ ἐνδύματα τοῦ μυστηριώδους προσώπου, τὸ ὁποῖον ἐφοβεῖτο μήπως ἔξαφνα γαθῆ ἀπ' ἐμπρός του, — ἐσεῖς ποῦ τόσα μ' ἔμπορεῖτε καὶ κάμνετε, σώσατέ

τον! Κυτάξτετε, τὰ χεῖλη τοῦ χαμογελοῦν... Ἴσως δὲν εἶνε νεκρός. Ἄν εἶνε τόσον κρύος, εἶνε διέτι ἔτρεξε παραπολύ αἷμα ἀπὸ τὴν πληγὴν του· σώσατέ τον! ἔμένα ἤθελε νὰ σώσῃ, κ' ἔπιασε στὰ φοβερά νύχια τοῦ λέοντος. Εἶχε ἀδελφήν, θεῖον, ἕνα λαὸν ὀλοκλήρον ποῦ τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν ἐλάτρευαν... Ἡ φυχὴ του ἦτανε εὐγενὴς καὶ μεγάλη, καὶ ἀπέθανε διὰ νὰ μὲ σώσῃ ἔμένα, ἔμένα ποῦ δὲν ἔχω οἰκογένειαν.

— Ἡ ἐπιστῆμη ἔχει τὰ δριὰ τῆς καὶ ὁ Θεὸς μόνος εἶνε κύριος τῆς ζωῆς, — ἀπήντησεν ἡ σοβαρὰ φωνὴ τοῦ προσώπιδοφόρου, ὁ ὁποῖος ἀπεσπασθῆ ἀπαλά-ἀπαλά ἀπὸ τὸν ἐναγκαλισμὸν τοῦ Ὑθών. Ἀπελπισμένος ὁ μικρὸς, ἀφήκε τὴν κεφαλὴν του νὰ πῆσῃ ἐπὶ τῆς νεκρικῆς κλίνης καὶ ἤρχισε πάλιν τοὺς θρήνους καὶ τοὺς λυγμούς. Εἶχεν ἐνθυμηθῆ τώρα πὼς ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ πρῶτ' ἠθέλησε ν' ἀστευθῆ μὲ τὸν Ἰανόν διὰ τὸν Ἀρχὼνα τοῦ Πυρός, εἶχεν ἐνθυμηθῆ τί ἔλεγε ὅτι θὰ τοῦ ἐζητοῦσαν, ἀν τὸν ἔδλεπε καμμίαν ἡμέραν. Τὸν ἔδλεπε, καὶ τοῦ ἐζητοῦσε ν' ἀποδώσῃ τὴν ζωὴν εἰς τὸ ἀγόρι, ποῦ τὸ θέρεισεν ὁ θάνατος εἰς τὴν ἀνησιν τοῦ βίου του... Τί τρέλλα! — ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἔχει ἔξουσιαν καὶ εἰς τὸ πῦρ ἀκόμη τοῦ οὐρανοῦ, εἶνε πάντοτε ἀνίσχυρος ἐνώπιον τοῦ θανάτου.

Ὁ ἄγνωστος εἶπεν ὀλίγας λέξεις εἰς τὴν Σένναν, κἀτι συνεζήτησε βιαστικὰ μὲ τὸν Μέγαν Ἀρχηγόν, κ' ἔπειτα ἐβόδισε πρὸς τὸ σκοτεινὸν βάθος τοῦ δωματιοῦ, ὅπου ἔσπρωξε μὲ τὸ πόδι του μερικὰ δέρματα θηρίων, τὰ ὁποῖα, σκορπισμένα καταγὰς, ἐσκέπαζαν μίαν μυστικὴν καταπακτὴν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐξηφάνισθη...

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, δώδεκα πολεμιστὰὶ ἀνεσῆκωσαν τὸν μικρὸν, ὀδηγήσαν εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν τὸν Ἰανόν, ἐξηπλωμένον εἰς φέρετρον ἀπὸ ξύλων ἑβένου, ἐξ ὀλοκλήρου ἐπενδεθυμένον μὲ ἐλεφαντόδοντα.

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ χωρίον ἔρρεεν ἕνας μικρὸς ποταμὸς, τοῦ ὁποίου τὴν κοίτην εἶχαν οἱ Βανουαῖοι μεταστρέψῃ ἀπὸ πρῖν, μὲ τάφρους καὶ φράκτας. Βαθὺς λάκκος ἦτο σκαμμένος εἰς τὴν στεγνήν τὴν τῶρα κοίτην τοῦ ποταμοῦ. Πρῖν καταβιβάσων ἐκεῖ μέσα τὸ φέρετρον, ὁ Ὑθών, ὁ νέος μονάρχης, ὑπεχρεώθη νὰ περιβλήθῃ τὴν δορᾶν τοῦ λεοντιδέως, τὸ ἔμβλημα τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος.

Ἐθυσίασαν τοὺς δύο ὠραιότερους ζέβρους ἀπὸ ὄλων τὴν ἀγέλην, τοὺς ζέβρους ποῦ ἤρεσαν περισσότερο εἰς τὸν βασιλέα, ἐπάνω εἰς τὸν τάφον, τὸν ὁποῖον ἐγέμισαν ἀμέσως μὲ χῶμα κα-

Δύο πολεμιστὰὶ ἀνεσῆκωσαν τὸν μικρὸν, ὀδηγήσαν εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν τὸν Ἰανόν, ἐξηπλωμένον εἰς φέρετρον ἀπὸ ξύλων ἑβένου, ἐξ ὀλοκλήρου ἐπενδεθυμένον μὲ ἐλεφαντόδοντα. (Σελ. 300, στ. γ')

Τέριψαν τα προχώματα, με τα όποια είχε μεταστραφή το ρεύμα του ποταμού, και τα ύδατα, επανελθόντα εις την αρχικήν κοίτην των, περιέλουσαν το κοιμητήριο των Βαυαίων βασιλείων, οι όποιοι από αίωνων εθάπτοντο εκεί...

(Έπεται συνέχεια) **N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ**

Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ ΠΟΥ ΕΦΑΓΕ ΤΟΝ ΛΥΚΟ

(Συνέχεια και τέλος ΄δε σελ. 291)

— Η γιαγιά σου, εξηκολούθησε με την βραχιασμένη φωνήν του, κάθεται εις την όδον Βασιγκτώνος, αριθμός 32.

Έκει ηγχαίνω κ' εγώ. Καλή αντίκρισι!

Και άρχισε να γελά. Το γέλιο του ητο χειρότερο και από την φωνήν του, διότι άφινε να φαίνονται τα δόντια του, τα άσπρα, κοφτερά και μυτερά...

Η Άλίκη είχε φύγει άστραπηδόν. Έποδηλατούσε μ' όλην της την γρηγοράδα κ' έσυνολογιζότανε μ' όλην της την φρονιμάδα.

Διότι πρέπει να μάθετε, ότι η Άλίκη Κάρετ είχε μεγάλην κλίση εις τους συλλογισμούς της Λογικής, κ' έλυε και τα δυσκολώτερα προβλήματα και αίνιγματα...

Έσυλλογίσθη λοιπόν:

1ον) Ό λύκος από μέσα από το δάσος ήμπορεί να φθάση κατ' εύθειαν εις το Γκρόβεν, σε μισήν ώρα, αν είναι λύκος δρομιεύς και γυμνασμένος σε μίαν ώρα, αν είναι άγύμναστος λύκος.

2ον) Έγώ, με το καλό μου το ποδήλατο, επειδή ό δρόμος κάμνει μεγάλο γύρον, θα φθάσω εκεί σε μία ώρα και τέταρτο σε μιάμισην ώρα, ή και σε δύο ώρες, αν μου συμβή τίποτε άπρόσποτον.

3ον) Ό λύκος, θα εύρη την καλή μου την γιαγιά μόνη της εις τον κήπον, όπου κάμνει τον τακτικόν της περίπατον κάθε μέρα αυτήν την ώρα, θα πηδήση τον φράκτη και θα την φάγη. Αν ή κυρά-Ζαμπέττα περάση από εκεί, θα την φάγη και την κυρά-Ζαμπέττα. Δύο γρηές, για τα δόντια του λύκου, δεν κάμνουν ούτε ένα μικρό κορίτσι.

Συμπέρασμα: εκτός αν εϊδοποιήσω την γιαγιά, ή εκτός αν φθάσω πριν από τον λύκο, ή γιαγιά θα φαγηθή. Να φθάσω πριν από τον λύκον, δεν είναι δυ-

νατόν ήμπορώ όμως να εϊδοποιήσω τηλεγραφικώς την γιαγιά... *«Ωλλ ράϊτ! εμπρός, μάς!»*

Έστρέψε λοιπόν η Άλίκη το τιμόνι του ποδηλάτου της, άφησε τον δρόμον του Γκρόβεν κ' έπήρε τον δρόμον του Μόριγκ. Δεν επήγαινε στής γιαγιάς της...

Νομίζετε ίσως, παιδιά μου, πως είχε χάσει τα μυαλά της, για να κάνη έτσι; — Καθόλου! αν το νομίζετε, εϊσθε άνόητα! Τα Αμερικανόπουλα χάνουν καμμιά φορά τα μαντήλια των ή τα γάντια των, τα μυαλά των όμως, ποτέ!

Το Μόριγκ είναι, μέσα στο δάσος, ένα χωριουδάκι φτωχό και μικρό. Εις το μεγάλο δρόμο του, έχει τρία μεγάλα

«Βλάκα! έπεν η Άλίκη, κ' έτράθηξε...» (Σελ. 303, στ. α'.)

κτίρια, με μία μεγάλη άμερικανική σημαία το καθένα: το Δημαρχείον, το Σχολείον και το Ταχυδρομοτηλεγραφείον.

Η φιληνάδα μας ή Άλίκη δεν έχει αυτήν την ώρα καμμιά δουλειά με το Σχολείον, ούτε έχει να κάνη τίποτε παράπονα εις τον δήμαρχον. Σφίγγει λοιπόν το φραϊνο του ποδηλάτου της και πηδά εις το πεζοδρόμιον, εμπρός εις το Ταχυδρομοτηλεγραφείον.

Η πόρτα είναι κλειστή το παράθυρο κλειστό. Κτυπά ή Άλίκη, ξανακτυπά, φωνάζει. Τίποτε, νεκρική σιωπή. Φωνάζει τότε μίας γειτόνισσας που κάθεται στο παράθυρό της και ράβει με την ραπτομηχανή της.

— Κλειστά! — της άπαντώ ή γειτόνισσα.

— Γιατί;

— Ό τηλεγραφητής είναι στο γάμο της αδελφής του.

— Α! έτσι; Και πως λέγεται ό τηλεγραφητής;

— Κοσ Στούαρτ.

— Α! ώραβα, σάς εύχαριστώ. Καίρετε, κυρία.

— Χαίρετε, δεσποινίς.

Και, ενώ ή γειτόνισσα ξανακάθεται

να ράβη, ή Άλίκη άνοίγει γρήγορα την τσαντίτσα της και βγάγει ένα κατσάβιδι, ένα σμιλάρι και μία τανάλια. Ός βλέπετε, αν επάθαινε τίποτε το ποδήλατό της εις το ταξίδι, είχε εργαλεία διά να το διορθώση.

Ός που να πήτε τρία, ή κλειδαριά της πόρτας του Τηλεγραφείου έξεδόλησεν, ή πόρτα άνοιξε, και ή Άλίκη εύρέθη μέσα, σαν καλή νοικοκυρά.

Εϊνε σπάνιον πράγμα, Αμερικανόπουλα και να μην έχη ιδή, εις το σπίτι του πατέρα της ή άλλου, την τηλεγραφομηχανήν συστήματος Μόρς. Έν τέταρτον της ώρας και άρκετή προσοχή άρκουν διά να μάθη κανείς το τηλεγραφικόν αλφάβητον.

Η Άλίκη κάθεται εις το τραπέζι του κ. Στούαρτ, και σημαίνει, σημαίνει το ήλεκτρικό κουδούνι, διά να εξυπνήση τους τηλεγραφητάς του Γκρόβεν. Και ύστερα τους στέλλει, με την σημείωσιν έπειγουν αυτό το τηλεγράφημα:

«Κυρία Κάρετ. Όδος Βασιγκτώνος. — Αγαπητή μου γιαγιά, εϊνε ένας λύκος στο δάσος. Μην έβγης, και περίμενε με. Χιλιά φι- λιά.» *Άλίκη Κάρετ.*

Και έπειτα, χωρίς να σταματήση την τηλεγραφομηχανήν, στέλλει και αυτό το τηλεγράφημα:

«Πρόεδρον Ρούζβελτ, Λευκήν Οικίαν. — Παρακαλώ να παύσετε τηλεγραφικόν υπάλληλον Στούαρτ του Μόριγκ, όστις άμελει ύπηρεσίαν του. Μετά σεβασμού.» *Άλίκη Κάρετ.*

Την άλλην ήμέραν, άμα επέστρεψεν από τον γάμον, ό κ. Στούαρτ έλαβε τηλεγραφικώς την παύσιν του...

Όλα αυτά δεν εβάσταξαν ούτε επτά λεπτά της ώρας, — με τ' ώρολόγι. Αφού έκαμε τόσο πολλά πράγματα σε τόσο λίγην ώρα, ή Άλίκη εκατάλαθε πως επαινούσε. Εκάθησε λοιπόν σε ένα πεζούλι και έφαγεν ήσυχά- ήσυχά, αλλά με όρεξιν 14 ετών και 15 μυλλίων, ψωμί, χοιρομέρι και τσοκολάτα.

Υστερα, δρόμο πάλιν όλοταχώς με το ποδήλατο. Τα δένδρα, καθώς έπερνούσε, έφευγαν πίσω, σαν φαντάσματα. Και τα μικρά πουλάκια έξυπνούσαν τρομαγμένα, καθώς άκουαν το κουδούνάκι του ποδηλάτου. Επέρασε ίσκιους και ξέφωτα, επέρασε λεύκας και βαλαβιδιές, έπέρασε πεύκα και έλατα. Το άγριοόβρι δεν περνά τόσο γρήγορα μέσα στο δάσος τον χειμώνα, όταν σφυρίζη άνάμεσα στα δένδρα και τα κάμνη να τρίκουν και να σπάζουν...

Κ' έτσι — έτελείωσεν ό θεός Διχ

Έπαθε αν άστροπελέκι στο σπίτι της γιαγιάς κ' έστρεψε άμέσως επάνω, στο μεσαίο πάτωμα, εις το δωμάτιον της γιαγιάς. Η καλή γρηγορά, με το τηλεγράφημα στο χέρι, ήτανε πράσινη από την τρομάρα της. Δεν ήτανε καμμιά φορηταιέρα, δεν ήμπορούσε όμως και να συνηθιση με την ιδέαν ότι ήμπορούσε εξαφνα να έλθη ό λύκος και να την φάγη. Η Άλίκη, με πέντε λέξεις, όπως συνηθίζουν οι Αμερικανόι, της διηγήθη τί έστρεψε, και την έπεισεν ότι δεν είχε τίποτε να φοβάται πιά.

Υστερα, διά να την ήσυχάση έντελώς, της έδωκε την πουτίγκα, την ώραια πουτίγκα, που της είχε φέρη τυλιγμένη με κερόχαρτο και με άσημύχαρτο. Η κυρά-Ζαμπέττα την επήρεν άμέσως και την εκλείσει στον μπουφφέ.

Η καλή γιαγιά, από την χαράν της, επήγε να πνίξη στα φίλια την έγγονή της. Και αυτή του κάκου της επόναζε:

— Καλέ, ό μπαμπάς σου την κάνει δωρο, γιαγιά μου, όχι εγώ... Αφσή με όμως, σε παρακαλώ... Πρέπει να πάω τώρα, και να σκοτώσω τον λύκο.

Η κυρία Κάρετ έβαλε τα ξεφωνητά κ' εκλείσει τα μάτια της, διά να μην ιδή εκείνο το τρομερόν θέαμα. Η Άλίκη ήτανε κί όλας στον κήπο, και έφαγνε παντού. Πουθενά λύκος.

Μήπως είναι δειλός; — είπεν ή φιληνάδα μας, μ' ένα περιφρονητικό χαμόγελο. «Ό,τι κι αν είναι όμως, πρέπει να τον σκοτώσω.»

Εφραντάθη τότε να του κάμη ένα στρατήγημα. Εμισοάνοιξε την καγκελένια πόρτα, κ' επήγε να κάμη καρτέρι, πίσω από τα πυκνά χαμόδενδρα, με την καρμπίνα της εις το σημάδι, με το δακτύλο στην σκανδάλην.

Έπερίμενε και άρχισε να μετρήση έως τα 100.

Εις τα 28, κάτι είδε να σαλεύη μέσα στα κλαδάκια. Εις τα 30 είδε τα αυτιά εις τα 31 είδε τα μάτια...

Ό λύκος είχε πέση στην παγίδα διότι, άμα είδε την πόρτα μισοανοιγμένη, δεν ύποψιάσθηκε τίποτε, αλλά, μία και δύο, έτρέπωσε στον κήπο. Τώρα είχε φθάση δέκα βήματα μακριά από την Άλίκη και έννισα από την καρμπίνα. Τα μεγάλα όμως φλογερά μάτια του εκύτταξαν άλλού.

— Βλάκα! είπεν ή Άλίκη, κ' επράθηξε...

Τα μυαλά του λύκου ετινάχθησαν έξω από το κεφάλι του, το κορμί του ετινάχθη κ' έπεσε κάτω νεκρό, τα φλογερά μάτια του έμειναν κλειστά διά παντός.

— Βλάκα! είπε πάλιν ή Άλίκη, αλλά την φοράν αυτήν με κάποιαν λύπην που τον έσκότωσε...

Κ' έτσι — έτελείωσεν ό θεός Διχ

Σαρ — έτσι, εκείνο το βράδυ εις το τραπέζι, ή Κοκκινოსκουφίτσα έφαγε τον λύκο. Εϊνε πολυ άσχημο φαγι, σάς βεβαίως!

(Μιμήσις) **ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ**

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο πατήρ. — Μη σκύφτης, παιδί μου, γιατί θα χαμπούριάζης.

Ο υίός. — Άπειναντίας, θα φηλώσω. Δεν λέγει το εδαγγελίον, ό ταπεινών εαυτών ύψωθήσεται; ...

Έστάλη υπό του Όνειροπόλου της Δόξης.

Εις το Ταχυδρομείον, ή Παιθοφαλησιώτισσα, μ' ένα γράμμα διά την Διάπλασιν.

Δεσποινίς, της λέγει ό υπάλληλος, το γράμμα σας είναι βαρύ και θέλει ακόμη ένα δεκάλεπτο γραμματόσημο.

Και έκρινεν: — Μπιά! Μ' αν βάλλω ακόμη ένα γραμματόσημο, δεν θα βαρύνη περισσότερο;

Έστάλη υπό της Μουσικής Ψυχής.

Η οικογένεια της Ναυτοπούλας του Μεσολογγίου, πλην της μηκιάς, επήγαν εις το φάρμακο. Κατά την επιστροφήν των, ή μαμά τους έρωτά:

— Έ, και τί καλά μου έφέρατε; Και ή Ναυτοπούλα:

— Μαμά μου, μία θεόρατη... πινα... που δε σε βλέπουε μπρός μας!

Έστάλη υπό του Άγγελου της Ελπίδος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΕΙΣ το δεξιόν περιπτερον της Έξέδρας του Φαλήρου, ό Όνειροπόλος της Δόξης ανέκαλύψε δύο... επγραφέας. Η πρώτη λέγει: Διάτης του Άπειρου 14111906. Καί ή δευτέρα Άκταιωρίς 24121907. Καί ό Όνειροπόλος της Δόξης άπορεί να εβίσταται ότι όπου ίσταθί, όπου κυτάξη, πάντα θα εύρη κάτι που να τή ενθουμάση την Διάπλασιν, — περιττόν άλλως τε, διότι αυτός ούδέποτε την ληθμονέι.

Ναί, είμαι κατευχαριστήμένη μαζί σου, Χιονομένη Περισσού, διότι τώρα μου γράφεις πολυ συχνά. Τα γραμματόσημα έτελείωσαν με τα τρία τετράδια που έστειλες προηδς. Δροσιά εις τας Άθήνας τώρα όση θέλεις. Το καίμενο το άρνάκι... Έλάσωμεν και τα λοκουόμια και σ' εύχαριστούμεν πολυ. Φαντάσου τα χοροπηδήματα του Άνανία και των αδελφών!

Δεν ήμπορείς να τό είπης αυτό, Παλλάς. Ότι δηλαδή πρέπει ή να μη δέχεται κανείς διόλου άνταλλαγήν Μ. Μυστικίων, ή να δέχεται με όλους. Συλλογίσου ότι ή άνταλλαγή είναι επιτέλους κ' ένα έξυδον. Κανείς δεν είναι υπουρωμένους να έξοδούη παραπάνω άρ' ό,τι εμπορεί ούτε εϊνε σωστόν να τον αποκλείσης της άνταλλαγής, επειδή δεν έχει ίσως τα μέσα άνταλλάσσει με όλους που του προτείνουν, και διά τουτο κάμνει έκλογήν.

Περιπόλι ή σημερινή επιστολή του Έλληρος Ναυτοπίουδ; Τι θέλεις και δεν έχει! Διάφορα περί του Κομήτου και με εϊκόνας μέλιστα: μίαν σειράν εϊκονογραφημένων ψευδωνύμων (της Φράκκης κ' Αγιοπολουδοποιου χ: και κοντά στη φράκτη έν... Βαρελάκι!) μίαν περιγραφήν γυναικοκαγιά, άλλην έφθδου εις την βράσιν της γειτονιάς, κτλ. κτλ. Σωστό σύγγραμμα αυτό ή επιστολή!

Τα είπα αυτά εις τον Άνανίαν, Μιρόδα, και σ' εύχαριστώ θερμώς, αλλά... το Φάληρον τον δεν τό άφρινε. Έκτός που του άφρινε πολυ, — δεν τό βαρέθηκε, βλέπετε, τόσο καλοκαίρια, — θέλει να παραβριζή μέν, να μή άπομακρυνεται πολυ από κοντά μου δέ... Αι αυτό δεν θα εδέχεται την φιλοξενίαν και την έπαυλιν που θα τή επροσφέρτε εις τον Πύργον.

Έγκάρδια συλλυπητήρια εις τους φίλους μου Μικρό Διαβολάκι και Μικρόν Δόγγην διά τον θάνατον του πολυτιμου των πατρος. Ό Θεός να τους καταρηγήση!

Όρκιάς επιστολάς μου έγραψαν αυτήν την εβδομάδα και οι εβης: Άθάνατος Έλλάς, Πρωτομαγιά, Τаланτευομένη Έλλάς, Έγώσικ ή Θάνατος και Δόξα της Πατρίδος.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ιούδδεν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άναγνωσθήν άν δεν συνοδεύεται από του διακρίματος (πα. 1.) Τά έγκρινόμενα ή άναγνωστέα ισχύουν μέχρι της 30 Νομβρίου 1907. Όσα συνοδεύονται από α, άνήκουν εις άγόρια. και δσα από κ. εις κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Πλοίαρχος Νέμος, α. (σο ή επιστολή σου με κατευχαρίστησεν) οι τίτλοι γαλλιστι δεν μεταφράζονται, άλλως μεταγγραμμάτιζονται: Diaplassis) και Διατσέντο, κ. (XII)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Προτείνουιν μόνοι οι έχοντες ψευδώνυμον ισχύον διά το έτος τούτο, προς τους έχοντας ψευδώνυμον εκτίσης ισχύον διά το έτος τούτο. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα καταγγημένα, δεν δημοσιεύονται.

Μικρά Μυστικά επιθυμούιν ε' άνταλ. Λέξουν: ό Άγγελος Αύγουστος με το Άφρόνηοιο, Αλυπία Βασιλόλαυδα και Ταπεινωμένη Γιασεμ! — ή Ρέμβη με την Χάμινα, Κρητικοπούλαν, Ροδίαν, Άγγελον της Έλλίδος και Ζίταν — ό Κουροπάλιν με την Διακριθίταν Αρακελάδα, Ναυτοπούλαν του Μεσολογγίου, Προσηλι Άνάμημον, Αλυπτιαν Βασιλόλαυδα και Κεντρι — ό Ριζοτέκτος με τον Όνειροπόλον της Δόξης, Μαγεμένο Διχορομάτι, Άννίαν τον Καρηθδόνον, Εμπνευσμένην Μουσιακόν και Αρχογονοπούλαν των Λευκών Όρέων — το Μαγεμένο Άερογάλλι με το Βαρελάκι, Μαγοσιταγόνο Δάκρον και Έυνηχες Παρελδόν — ή Ένωσις ή Θάνατος με την Κορηγιίδα Άοτιμην, Σταγρόν εν τώ Ωκεανώ, Καροιάξαν, Στεγαμόν Μακεδονία και Περισσοραί της Ήθάνης — ή Ιδιότροπος Νεάνις με την Προσηλι Άνάμημον, Τаланτευομένην Έλλίδα, Κυρία Παράξηση, Σταγρόν εν τώ Ωκεανώ και Αρχιζελάνιον Ήδρον — το Άλτων Αίνυμα με την Τριανφυλδή Θάλασσαν και Σκέοσο — ή Έλληνική Αέγλη με την Ναυτοπούλαν της Κεφαλληνίας, Ναυτοπούλαν του Μεσολογγίου. Αλιθ και Χιονομένην Περισσού — ό Άγγελος της Έλευθερίας με τον Ήλεκτρικόν Σπινθηρα — το Σύννερον του Όλύμπου με το Ζήτω ή Έλλάς, Ζήτω ή Διάπλασις, Κυρηγιίδα Άοτιμην, Άνθομένην Άμυγαλιάν και Αρχογονοπούλαν των Λευκών Όρέων — ή Άνοδίαμόνα με την Μαγεμένην Αεροθαλασσίαν, Καροιάξαν, Μούσαν Πιερίδα, της Φράκτης; τ' Αρχιολούλουδα και Παλλάδα — το Ταπεινόν Ιον με της Θύελλαν, Άξιολύθητον, Αίθαρον, Βαρελάκι και Μαγοσιταγόνο Δάκρον — ή Παιθοφαλησιώτισσα με την Μουσικήν Ψυχήν, Γλυκίαν Άμμοδιάν, Λάζαρον και Μαγοσιταγόνο Δάκρον — ή Κίχη με τον Βασιλέα των Κυμάτων, Βραχάδη Αεροθαλασσίαν, Μαγεμένην Αεροθαλασσίαν και Φιλελδοθερον — ή Φίλη των Άνθένων με την Βασιλίσσαν των Άνθένων, Φίλην των Ζήτων, Μαγεμένην Αεροθαλασσίαν, Χίλην και Διαβολάκιον — ή Μουσική Ψυχή με την Αέθην.

